

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 50. Leges Ecclesiæ faventes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Sæculum VI. A. C. 535. ap. Bar. an. 35. p. 234. Nov. 37. Edit. Pitha. p. 691. dorus, Constantinopolim missus ab Imperatore Justiniano obtinuit Legem ad Præfectum Prætorium in Africa directam, in qua præcipit, ut omnes fundi Ecclesiis Africæ erepti restituantur, ea conditione, ut tributa pendantur. Ædes etiam, & Ecclesiarum Cimelia reddantur. Ariani, aut Donatistæ, Conventus agere, Episcopus aut Clericos ordinare, baptizare, quemquam pervertere, aut aliquo munere publico fungi prohibentur. Ecclesiæ Carthaginensi omnia jura a Legibus antecedentibus Ecclesiis Metropolitanis asserta sint salva. Hæc Lex prima Aug. Belisario Consule, id est, anno 535. data.

§. L.

Leges Ecclesiæ faventes.

Justinianus eodem anno plures Leges Ecclesiæ utiles condidit. Has omnes Novellæ ejus, ita dictæ, quod promulgato Codice essent posteriores, complectuntur. Sexta de Ordinationibus Episcoporum & Clericorum decernit, id est, hortatur, ut Canones observentur. Præcipit etiam, ut Episcopus uxorem non habeat, nec liberos, & saltem Menses sex inter Clericos vel in Monasterio fuerit. Canones non ignoret, & in sua Ordinatione interrogetur, an juxta Canones vitam suam velit instituire. Id hodie adhuc

§. 4. 7.

§. 8.

huc in Ordinationis Formula legimus. **Sæculum VI**
 Simonia tam severe prohibetur, ut credi **A. C. 535**
 possit, quod inciperet esse frequentissi-
 ma. In hujus sceleris pœnam statuitur,
 ut reus non tantum a Dignitate, quam
 ambiebat, arceatur, sed etiam illa, quam
 habet, privetur, & restituta pecunia æra-
 rio-Ecclesiæ addicatur. Laici ad resti-
 tuendum duplum, atque ad Exilium per-
 petuum condemnantur. Omnis condi-
 tionis homines audiantur, si contra ali-
 cujus ordinationem quidquam afferant,
 & prius nemo ordinetur, quam Accusa-
 toris argumenta fuerint ad examen vo-
 cata.

§. 9.

§. 10.

c. 2.

c. 3.

c. 4. 5.

c. 7.

Novellæ.

c. 8.

Episcopus plus anno ab Ecclesia sua
 non absit. Si quæ Causa Ecclesiæ lon-
 gioris anno moram petat, aliquem Cle-
 ricorum constituet, qui eam prosequatur.
 Nulli Episcoporum liceat ad Aulam se
 conferre sine consensu sui Metropolitæ,
 nec Imperatori colloqui, nisi prius Causæ
 suæ rationem Patriarchæ Constantinopo-
 litano exposuerit. Presbyteris & Cleri-
 cis præprimis Continentia commendatur.
 Diaconissæ sive Virgines sive viduæ quin-
 quagenariis majores sint. Clerici, qui ve-
 stem & vitam Clericalem dimiserint, Ma-
 gistratibus in functionibus publicis servi-
 re cogentur. In singulis Ecclesiis Cleri-
 corum numerus in fundatione præscri-
 ptus servetur, & non augeatur. Hæc

Mm 3

Lex

Sæculum VI. A. C. 535. Lex ad Euphemium Patriarcham Constantinopolitanum directa est, atque etiam, quia universalis est, ad Patriarcham Alexandrinum, qui non nominatur, ad Ephrem Antiochenum, Petrum Jerosolymitanum, & ad Præfectos Prætorio Orientis & Illyrici missa.

Quod in Parte tertia de diminutione Numeri ingentis Clericorum continetur, speciatim pro Ecclesia Constantinopolitana in Novella tertia præscriptum fuerat. Ab initio Ecclesiarum Fundatores opes suppeditaverant sufficientes, quibus omnes Clerici sustentarentur, atque numerum Presbyterorum, Diaconorum, Diaconissarum, Subdiaconorum, Cantorum, Lectorum, & Ostiariorum, quot ad Ministerium Ecclesiæ necessarii essent, definerant. Postea autem Episcopi, dum supplicantibus plus justo indulgent, Clericorum numerum immensum auxerunt, ita ut, cum Ecclesiæ Reditus eorum stipendiis non sufficerent, pecuniæ mutæ accipiendæ fuerint, dandæ usuræ, fundi oppignorandi, & postquam Clericis fides apud Creditores perierat, alienanda fuerint Bona. Ita nempe Ecclesiarum opes pessumdabantur. Igitur Imperator prohibet, ne ullæ jam ordinationes fiant, usque dum plures non essent Clerici, quam per Fundationem sustentari possent. Speciatim vero de magna Ecclesia Constantinopo-

c. I.

tinopolitana præcipit, ut plures non aliat
 quam Presbyteros sexaginta, Diaconos
 centum, Diaconissas quadraginta, Sub-
 diaconos nonaginta, Lectores centum &
 decem, & Cantores viginti quinque, ita
 ut totus Clerus quadringentis viginti
 quinque viris constet. Præterea memo-
 rantur Ostiarii centum, qui inter Cleri-
 cos censerī non videntur. Id autem no-
 tandum, hos Clericos præter Ecclesiam
 Cathedralē etiam duabus aliis Ecclesiis
 ministrasse. Conditio Clericorum in uno
 loco stabilis sit, nec liceat illis postulare,
 ut a minore Ecclesia ad majorem trans-
 eant.

Sæculum VI.
 A.C. 535.

c. 2.

c. 1.

c. 2.

Justiniani
 Novellæ.

c. 3.

c. 4.

c. 6.

c. 8.

In Novella septima Imperator prohi-
 bet Ecclesiarum Bona alienari. Primo
 nulla Ecclesia Monasterium aut Hospi-
 tium Bonorum suorum immobilium ali-
 quod alienare possit. Soli Principi li-
 ceat, aliquod immobile Ecclesiæ cum alio
 æqualis, aut majoris valoris permutare.
 Emphyteusis Bonorum Ecclesiasticorum
 non sit perpetua, sed in Emphyteuta libe-
 ris ejus & Nepotibus terminetur. Potest
 immobile Ecclesiæ in usumfructum acci-
 pi ea conditione, ut aliud æqualis pretii
 immobile Ecclesiæ detur, atque tam
 unum quam alterum post mortem Usu-
 fructuarii Ecclesiæ cedat. Potest Bonis
 Ecclesiæ hypotheca generalis non autem
 specialis imponi. Sacra vasa non alia

Mm 4

cx

Sæculum VI. ex causa quam ad redimendos captivos
A. C. 535. alienare liceat. Monasteria, in quibus
 Oratoria & Altaria sunt, vendi non pos-
 sint, & in usus profanos adhiberi, quod
 in Ægypto factum fuerat.

c. 11.

Novella quinta ad Monachos spectat.

c. 1.

Nullum fundetur Monasterium sine licen-
 tia Episcopi, qui ibi Crucem erigat, &

c. 2.

precibus suis locum consecret. Novitii
 annis tribus stabunt, antequam Habitum
 accipiant, & profiteantur; utrumque
 enim eodem tempore fiebat. Hoc tem-
 poris spatio, qui Servi sunt, vindicari
 possint. Monachi in eadem Domo habi-
 tabunt, & in eodem loco dormient. Bo-
 na Monachi Monasteria acquirantur, &

c. 3.

si egrediatur, ea repetere non possit. Ipse

c. 4. 5.

Magistratum famulatio sicut Clericus

c. 6.

Desertor addicetur. Si ad aliud Mona-

c. 7.

sterium transeat, Bona priori Monasterio

c. 8.

sint acquisita. Si Monachus Clericus or-
 dinetur ex numero illorum, quibus per-
 missum est inire Matrimonium, & Matri-
 monium etiam ineat, ex ordine Clerico-
 rum ejiciatur. Abbatem Episcopus eli-
 gat, qui non ætatis sed meriti rationem
 habeat. Omnia hæc Præcepta etiam ad
 Monasteria Virginum extenduntur. Le-
 ges istæ ad Epiphanium Patriarcham Con-
 stantinopolitanum diriguntur, estque om-
 nino conjiciendi locus, ipsius potissimum
 consilio fuisse conditas.

c. 9.

Post

Post

Post Legem aliam, quæ ad Rectores Sæculum VI.
 Provinciarum spectat, occurrit Edictum A.C. 535.
 ad omnes Archiepiscopos & Patriarchas Nov. 8.
 directum. In eo præcipit Imperator, ut
 Legem præcedentem ab omnibus obser-
 vari diligenter curent, & Magistratus, qui
 munere suo fungerentur, aut negligenter,
 indicent. Jubet etiam, ut postquam
 Lex fuerit promulgata, in Ecclesia cum
 Vasis Sacris asservetur, & lapidibus in-
 cidatur, Ecclesiarum porticibus affigenda.

Justinianus Imperator comperto, Aga-
 pitum Papam fuisse ordinatum, misit ad *Agap. ep. 4.*
 eum Fidei Confessionem, rogavitque, ut
 permetteret, Arianos conversos suas Dig-
 nitates servare. (*) Id ad Delegationem
 Concilii Carthaginensis referri debere vi-
 detur. Imperator in ea Epistola etiam
 Stephani Episcopi Larissæi & Achillis in
 ipsius locum ab Epiphanio Constantino-
 politano ordinati mentionem faciebat.
 Tandem petebat, ut Episcopum Justinia-
 nensem crearet suum in Illyrico Vicarium.
 Erat Justinianæa magna Civitas, quam
 Justinianus in Dardania prope illum Pa-
 gum, in quo ipse primo lucem aspexerat, *Procop. 4.*
 ædificari jussit. Hanc appellavit Justi- *ædif. c. 1.*
 nianæam
 Mm 5

(*) Quis non videt, Justinianum Orientis Im-
 peratorem hoc facto fuisse professum, quod Pon-
 tificex Romanus totius Ecclesiæ Christianæ Ce-
 put sit?

Sæculum VI. nianæam primam, ut ab aliis, quibus
A. C. 535. idem Nomen imposuit, distingueret, &
 Illyrici Metropolim esse voluit.

§. LI.

Agapiti Papæ Epistolæ.

Papa Imperatori rescribens Fidei Con-
 fessionem approbat, partas Victorias
 & Imperii incrementum gratulatur.
Epist. 4. Quod ad Arianos pertinet, laudat zelum
 Imperatoris eorum Conversionem cu-
 pientis; at simul excusat, dicens, nihil
 se posse decernere contra Canones (*)
 æque unum ac alterum prohibentes, ne
 Hæretici reconciliati nec ad ordines al-
 tiores promoveantur, nec in illis, in qui-
 bus sunt, conserventur. *Conversionem
 suam, inquit, non esse sinceram produnt,
 si ambitionem premere nequeant. Cau-
 sam vero Stephani Larissæi, cum consen-
 tias, ut a Legatis Nostris excutiatur, il-
 lis, quos propediem missuri sumus, tractan-
 dam commitemus, & jam nunc Achillem
 in Nostram Communionem recipimus. Ad
 purgandum Episcopum Epiphanium, quod
 ipsum ordinaverit, affers, ipsum tuo Man-
 dato id fecisse, sed ipsum, cum Episcopus
 esset, monere te oportebat, quid Sacra Se-
 dis*

(*) S. Agapitus Papa hoc Responso facem
 præfert ad decidendam illam Quæstionem, an Pa-
 pa sit supra Canones.